

Beszélnünk kell...

Amiért fontos beszélnünk, két MTI hír: „...Orbán kifejtette: ha a választások után egy egységes, nem koalíciós kormány jönne létre, a magyar gazdaság óriási lehetőséghez jutna. Orbán Viktor szerint ma egyetlen célra érdemes a politikai erőket összpontosítani, arra, hogy Magyarországon - *húsz év után először - jöjjön létre egy nem koalíciós kormány, amelynek működését, hatékonyságát nem nehezíti a minden koalícióval együtt járó belső egyeztetési rendszer...*”. (mti.hu/cikk/460594/ 2010. febr. 18. 12:00)

„...Napjainkra megszűnni látszik a rendszer dualitása, s egy centrális politikai erőter van kialakulóban, ami "egyrészt a jobboldali konjunktúrának, másrészt a mi megerősödésünknek köszönhető". Vagyis megvan a reális lehetősége annak, hogy *a magyar politika következő 15-20 évét* ne a duális erőter határozza meg, amely "állandó értékvitákkal, megosztó, kicsinyes és fölösleges társadalmi következményeket generál. Ehelyett huzamosan *létrejön egy nagy kormányzó párt, egy centrális politikai erőter, amely képes lesz arra, hogy a nemzeti ügyeket megfogalmazza - és ezt nem állandó vitában teszi, hanem a maga természetességével képviseli*" - összegzi álláspontját Orbán Viktor...” (mti.hu/cikk/460299/ 2010. febr. 16. 21:00)

A kompromisszumok tudománya.

Azt mondják, hogy a politika a kompromisszumok tudománya. A kijelentés az embert vizsgálatra készíti. Legelsősorban az ötlük az eszembe, hogy valami olyasmit jelent: a politikus a pillanat embere, egy probléma felmerülésekor éppen jelen kell lenni és a lehetséges – ami eszébe jut – változatok közül a „lelkiismeretének” tetsző mellett kiállni. Semmi tudomány, semmi terv, semmi előkészület, semmi hit, semmi múlt, jelen, jövő! Csak a pillanat, minute-man.

Ennél már csak az a kevesebb és a politikus részére kényelmesebb, hasznosabb, ha megmondják mit kell tennie: erről tudjuk, hogy ehhez már fej sem kell, az ülep is elegendő. Vajon egy képviselőház hány ülepből áll?

Mert tessék csak meggondolni miről is van szó, amikor egy politikai testület döntést hoz, legyen az bármilyen szintű: EU-, vagy ország parlament, megyei, városi-, községi képviselőtestület, vállalat, társaság, egyesület, civil közösség közgyűlése, vagy egy baráti közösség éppen összegyűlt tagjai.

Gondoljuk csak meg mit tesznek ők, amikor elhatároznak valamit a teljes közösség nevében, a teljes közösség számára! Szabályokat, ajánlásokat mondanak ki, kötelezettségeket rónak a közösségük tagjaira, előnyöket adnak, hátrányokat terhelnek a közösség egyes részeire.

Hát nem kellene, hogy eszünkbe jusson erről az igazságszolgáltatás, a bírói funkció? Holott a bírácoknak kizárólag az írott törvények szerint kell ítélniük, döntést hozniuk és ebbéli tevékenységük mindig csak az adott ügyben résztvevő felek részére kötelező és ott is kizárólag a tárgyalat ügyben!

No és egy politikai testület?

Döntéseik mindig a teljes közösségre terjednek ki, az általános intézkedéseik pedig a közösség teljes életét érintik.

Mire jutottunk? A politikai döntőnkök felelőssége elvileg nagyobb, teljes körű!

Következmény? A politikai tevékenységhez szükséges képzettségnek „nagyobb” kell lennie, mint a bírácé! Így van ez? Ha nem, akkor mit várhatunk?

Mégis akkor mi a megoldás?

Természetesen lehetnének a politikusok olyan képzettségűek, tehetségesek, amely alkalmassá teszi őket a feladatok ellátására. Azután lehetne a politikusok feladatkörét szűkíteni egészen addig, hogy azt képesek legyenek ellátni. De lehetnének a politikusok küldöttek is egy-egy bizonyos feladat ellátására, amelyre felkészítik az őt küldők.

Tehát van, létezik megoldás, nem is egy és mégis számtalan esetben nem élnek vele: marad a hatalomvágy, a kontraszelekció, a trükközés, és a félrebeszélés, amely ma már önmaga is politikai rangra emelkedett.

Mégegyszer mondom, van megoldás, sőt találkozhatunk ilyenekkel az élet számos helyén. Az üzleti élet élenjáró ezen a területen, hiszen ott már régen rájöttek, hogy ez létkérdés: egy vállalat legalább kétféle tanácsot létesít, egyet azért, hogy felépítse, életben tartsa a guanxi-t, a személyes relációkat, és egy másikat, hogy a vállalat működési stratégiáját, taktikáját, terveit dolgozza ki a végrehajtás számára és azt

folyamatosan ellenőrizze, vezérelje, röviden, hozza létre és működtesse a vállalat politikáját. Különös esetei ennek a válságmanagement, a szanálás, a konszolidáció. Magyarország politikai életében is előfordult már, nem egyszer, hogy a lerontott ország élére olyan emberek kerültek, akik felvirágoztatták, nagyra tették a magyarságot. Sajnos az ellenkezőjére is bőven találunk példát.

Hogy volt régen?

Vegyük elő ismét testünk nyak feletti részét és gondoljuk végig, mi is ez a folyamat?

1. Az eseményekre odafigyel az ország apraja-nagyja, hiszen magukon érzik a következményeket.
2. Ha úgy találták, hogy azok nem jók és tenni, változtatni szükséges, hát megvitatták az ősi magyar szokás szerinti fórumokon a dolgokat. az ott keletkezett döntésük alapján képviselőt, esetleg küldöttséget bíztak meg, hogy menjen, menjenek „fel” és adják elő bajukat.
3. Egyedi baj esetén „fent” orvosolták a dolgot és evvel az ügy lezárult.
4. Nagyobb baj esetén másik közösségek, vármegyék is elküldték képviselőiket és létrejött egy gyűlés, a nemzetgyűlés! Hogyan? Képviselőkből, akiknek erre az adott ügyre szólt a felhatalmazásuk, akik talán nem is tudták a megoldást, pusztán azt és annyit, hogy változtatni kell: kifejezték az őket küldő közösség – megye, város, stb. – szándékát, akaratát.
5. „Fent” a dolgot megtanácskozták az okosok, a bölcsék, a hatalmon lévők és az eredményt elmondták a gyűlésnek. Ha az eredmény tetszett és megoldásnak látszott a küldöttek szemében, akkor megerősítették a „fent” lévőket a helyükön és rájuk bízták a dolgok elvégzését, majd békével hazamentek. Lejárt a mandátumuk.
6. Ha a „fentiek” javaslata nem tetszett – próbálkozások után sem -, akkor a gyűlés átalakult „nemzetgyűléssé” és a „fent” ezáltal megszűnt „fent” lenni! A nemzetgyűlés azután csinált újabb, alkalmas „fentet”, rájuk bízta az ügyeiket és így, mandátuma lejártával békében hazament.
7. A „fent” pedig intézte az ügyeket, védte a hazát, beszédte a fennmaradásához szükséges adókat, törvényeket hozott és élt addig, amíg ez a folyamat „fent” hagyta.

Most hogy van?

Hát ez remek, legalábbis remek volt sok-sok évig, mígnem kitalálták *a szociális-piacgazdaságon alapuló demokráciát*. Miről is van szó politikai értelemben?

1. Önkényes ciklusokat állítunk fel (például országgyűlési választások négy évenként).
2. Megszüntetjük a képviseletet, helyette szabad mandátumot adunk, veszünk, váltunk ciklusonként.
3. A ciklus kezdetén megállapított, tehát egy, a hatalom által kiválasztott, pillanat többségének szava dönt. Az senkit sem zavar, hogy más-más kérdésben, ügyben a többség eltérő lenne. A mandátumbirtokosok köre nem változik, marad az eredeti, akár kifejezi a népakaratot, akár nem!
4. A korlátlan felhatalmazás, amely a szabad mandátummal keletkezik természetesen tartalmazza a pusztán a „lelkiismeretre” hagyatkozó bármilyen törvénykezést: nincs elvárás, nincs hit, nincs program, nincs terv, nincs elv, nincs múlt, -jelen, -jövő, semmi sincs, csak pillanat van, a döntés pillanata.
5. Az érdek viszonyoknak tág tere van, ahol érdemes szavazatokat vásárolni és az érdek miatt vevő mindig van és megfelelő árért eladó is akad. Például mindenki!
6. A korlátlanok hozzák korlátlanul a törvényeket, másokra a sújtót, magukra a kedvezőt.
7. A jövőt is betáblázzák, olyan választási törvénnyel, amely kizárólag érdekeltségi viszonyban lévőket enged a hatalomba. Többpárt rendszerről beszélünk, pedig az egész demokratikus világ dualista, két-párt rendszerű, váltógazdaságnak is hívják. Már a látszatra sem adnak: övük a hatalom, kézből-kézbe adják egymás között a váltóbotot.
8. Azért az óvatos frissítés nem marad el, hiszen mindig szükség van új arcokra, mert a hatalom hosszabb, mint az emberöltő, no meg „hulljon a férgese”! A módszer: beengedünk másokat és megkínáljuk őket az érdekviszonyokkal. Aki veszi marad, a többi kiesik. Az egész ráadásul a demokrácia látszatát kelti.
9. Vajon a többségi elv szerint alulmaradt kisebbséget ki képviseli? Ma már minden valamire való politikus hiszi, hogy ő az Ura azoknak is, akik nem rá szavaztak: akár akarják, akár nem! Merthogy a „demokrácia elve” szerint mindig a többség szava a döntő! Csakhogy a többség nem örökkévaló, még egy ciklusra sem: az örökkévalóság inkább isteni fogalom! Az igazi demokrácia elve szerint a többség szava

mindig egy adott, egy bizonyos ügyre vonatkozik, más ügyben a többség más lehet! Tehát a választás ismétlendő! A dolog így sem tökéletes, de sokkal jobb. elfogadhatóbb!

Úgy gondolom, hogy a különbség kirívó, nyilvánvaló. Az érdekviszonyok mentén szerveződő pártok elve az érdekük érvényesítése, megtartása minden lehetséges eszközzel.

Ha etimológiailag elemezzük ezt a magyar szót, a partot találjuk, hogy melyik parton áll az illető. Amikor elrendeződtek a népek a partokon és van elég hely, akkor mindenki szabadon élhet a saját partján. Ha fogy a hely, akkor összecsapnak, de előbb átcsábítják az erőseket, kémeket küldenek és bérgyilkosokat, stb. Így születnek a pártütők, és más hasonlórú társaik. Ez is politika!

Ismerünk nagy-nagy pártokat a történelemből és pártütőket is! Vajon melyiknek volt igaza, vajon melyiket helyeselték akkor és melyiket ma? Vajon az igaz győzött, mindig, vagy soha? Nem tudjuk, ha tudhatnánk sem ugyanúgy ítéljük meg most, hiszen *a történelem-tudomány nem pártatlan*. Ne feledkezzünk meg *a vezetés-tudományról* sem, amelynek minden korból vannak nagyjai, Hammurapi- táblájától kezdve számos dolgot megírtak, így a periklézsi demokrácia módszereit is és ki ne ismerné Machiavelli művét, de a végső megoldások modern demokratáit se hagyjuk ki.

Látszólag semmire sem jutottunk!

Tudjuk sokféle vezetés létezik, sokféle valósult meg, volt sikeres és félresikerült is. Akkor pedig van választék, van tapasztalat amire támaszkodni lehet. Csupáncsak ki kell választani a megfelelőt!

A megfelelőt, mire, mihez?

Hát azt hiszem *most jutottunk el a lényeghez*, igen, a dolog velejéhez, ahhoz ami megmutatja, mi a helyes, mi a jó, mi a követendő, melyiket válasszuk...

Mert kiderült, nincs abszolút, igazság, nincs abszolút jó, nincs örökkévaló megoldás, *csak átmenet, folyamat, mozgás van!*

Ha mozgás van, akkor célok vannak, akkor tennivaló van, amely azt fejezi ki, hogy van egy adott helyzetünk, amellyel valamit akarunk kezdeni. Például és ez egyáltalán nem egyedi eset, hogy *a múltunkra, a kultúránkra, az adottságainkra támaszkodva meg akarjuk őrizni életterünket, biztosítani abban minél jobb megélhetésünket, ellenállni és megakadályozni, hogy ezt mások elvegyék*. Feladat továbbá ebben a tevékenységben szövetségeket találni és határozott frontvonalat húzni az életterünkre törő ellenség elé. Úgy hiszem, egy ország, egy nép történelme erről szól! Aki tudja, ezt teszi, akik nem képesek erre, azok egyedei rabszolgává válnak, és az egész, az elpusztul. A hódítók régen tudják, hogy az ellenséget nem megsemmisíteni kell, mert akkor ki fog szolgálni nekik.

Tehát van élet a globalista uralom idején is: van, rabszolga-élet, egészében gyarmat! Talán sokak számára jobb is mint az önállóság! Az önállóban dolgozni kell, meg kell védeni, ki kell találni, míg a másokban megmondják mit kell csinálni! Kis pénz, kis foci, de foci!

Jó lenne...

Nem hiszem és így nem is teszem, tehetem, hogy bármilyen receptet adjak. Természetesen magán véleményem lehet, van, ez azonban nem mentes számos szubjektívizmustól, ezért az legfeljebb *beszélgetés témája lehetne, amit persze szívesen nem mulasztanék el, ha erre bármiféle érdeklődés támadna*.

Jó lenne közös fejjel megvizsgálni mi mozgatja egy gazdasági vállalkozás politikai testületét, mi adja annak olyan szabályozását, hogy nem teszi tönkre az őt létrehozót, sőt fennmaradásának egyik letéteményese!

Jó lenne megérteni mire valók és mit tesznek, tehetnek a civil mozgalmak, szervezetek, miért kell cégbírói bejegyzésüknek lenni, mi a hatásuk, céljuk!

Jó lenne megérteni miért, minek és hogyan válnak egyes egyesületek, szervezetek amatőrökből profivá. Jó lenne megérteni hogy ez miért jó nekünk, ha jó egyáltalán!

Jó lenne megérteni miért jó nekünk, hogy tagjai vagyunk egy olyan uniónak, amelyben saját, kemény munkával létrehozott értékünket befizetjük és azt az unió által előírt célokra és módon kapjuk vissza.

Jó lenne megérteni, hogy miért jó nekünk egy olyan katonai szövetség tagja lenni, amely által háborút viselünk olyanokkal, akikkel egyébként jó viszonyban lennénk?

Hosszú a sora a *pontosan tisztázandó* kérdéseknek!

Miért szükséges a feltárás. miért a pontosság? Nem, nem azért, hogy kérdéseket intézzünk a fentebb taglalt szociális-piacgazdaságon alapuló demokráciát képviselő politikusokhoz, az hiábavaló erőfeszítés! A feladat az, hogy ezen alapos, pontos ismeretek tudatában egy olyan és akkora erőt szervezni, amely megmutatja a magyar nép igazi arcát és győzni tud, hogy *kultúránk gyakorlásában és az életfeltételeink biztosításában önállókká válhassunk ismét!*

Memento anno 1651.

...

Az nagy mindenható az földre tekinte,
Egy szemfordulásból világát megnézé,
De leginkább magyarokat eszben vette,
Nem járnak az úton, kit Fia rendelte.

...

Hogy ű szent nevének nincsen tiszteleti,
Ártatlan Fia vérenek böcsületi,
Jóságos cselekedetnek nincs keleti,
Sem öreg embernek nincsen tiszteleti;

De sok feslett erkölcs és nehéz káromlás,
Irigység, gyűlölség és hamis tanácslás,
Fertelmes fajtalanság és rágalmazás,
Lopás, ember-ölés és örök tobzódás.

...

De ők annyi jóért, ah nehéz mondani!
Ah, háládatlanok és mertek elhadni,
Nem szégyenlik Isteneket elárulni,
Ellenemre minden gonoszban merülni.

...

Kiálnak én hozzám, s nem hallom meg űket,
Hanem fogom nevetni nehéz ügyüket;
Az ű panaszira nem hajtom fülemet,
Ű nyavalyájokra nem tészem szememet.

Ez mindaddig léssen, míg bosszút nem állok,
Harmad-negyed ízig büntetés lesz rajtok;
És ha idején észben nem veszik magok,
Örök átkom, haragom léssen ű rajtok.

De ha hozzám térnek, megbánván bűnöket,
Halálról életre ismét hozom űket.

„Jaj, török néked, haragom vessejének!
Te vagy, de eltörlek, ha ezek megtérnek.”

...

gróf Zrini Miklós: Szigeti veszedelem, 1651.

Isten legyen irgalmas hozzánk!

Dr. Gyarmati Péter